

λαμαρίνα

λαμαρίνα, η, ουσ. [<βενετ. lamarin], η λαμαρίνα. **1.** μαγειρικό σκεύος, είδος ταψιού με χαμηλά τοιχώματα για ψήσιμο φαγητών ή γλυκών στο φούρνο: «στο φούρνο της ηλεκτρικής είχε μια λαμαρίνα με μοσχαρακι γαρνιρισμένο με πατάτες || έκανε μια λαμαρίνα κουραμπιέδες και την έβαλε στο φούρνο για ψήσιμο». **2.** (στη ναυτική γλώσσα) το κατάστρωμα του πλοίου και, κατ' επέκταση, το πλοίο: «η ζέστη ήταν φοβερή κι αυτός δούλευε πάνω στη λαμαρίνα || έφαγε όλα τα χρόνια του δουλεύοντας πότε στη λαμαρίνα του ενός και πότε στη λαμαρίνα του άλλου εφοπλιστή».

- *δαγκάνω τη λαμαρίνα*, ερωτεύομαι με πάθος: «είναι τόσο όμορφη γυναίκα, που, μόλις τη βλέπουν οι άντρες, δαγκάνουν τη λαμαρίνα». (Λαϊκό τραγούδι: *κι αν σουρώνω κάθε βράδυ, βρε τσαχπίνα, έχει χάρη, δάγκωσα τη λαμαρίνα*).

- *πάει η λαμαρίνα!* (ενν. τη δάγκασε), λέγεται για άτομο που είναι πάρα πολύ ερωτευμένο: «απ' τη μέρα που τη γνώρισε σ' ένα πάρτι, πάει η λαμαρίνα!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας